

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEDROS, ELENA
Puterea viselor / Elena Kedros; trad.: Geanina Tivdă. –
București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-056-8

I. Tivdă, Geanina (trad.)

821.131.1-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ELENA KEDROS

Ragazze dell' Olimpo - Il Potere dei Sogni

© 2008, Arnoldo Mondadori S.p.A., Milano

Ilustrații interior © Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

Concept artistic de Frederico Bertolucci

Proiect grafic de Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© Copertă, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

Ilustrații copertă de Bertolucci–Urbano–Razzi–Damiani

Proiect grafic de Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008

pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-056-8

Cuprins

Din obscuritate	7
Accident de parcurs	11
Lucruri care se întâmplă	19
O gură de aer	28
În Kohinoor Center	34
Maci roșii	45
Bomboane și broscoi	51
Al șaselea simț	58
Exil etern	63
Masca jos	66
La muncă	76
Disparația	82
Cea de-a doua statuie	86
Drakos	91
Interogatoriu	96
Un plan aproape genial	102
Ultimul vis al lui Morfeu	107
La Templu	110
Pecetea Demetrei	116
Niciodată de-acum înainte	120

Alte neînțelegeri	128
Adio, puterilor!	132
Trei cuvinte	137
Minciuni de gradul trei	144
Blustery Hill	152
Sfera armilară	158
Puterea viselor	165
Între cer și pământ	167
Lacul Nereidelor	172
Blestemul	178
Bună, tată!	186
Furtună	194
Sicofantul	200
Reîntoarcere	204
Pe Turnul Uranis	209
Inaugurare!	211
O zi perfectă?	217

Din obscuritate

In Dodekatheon, de pe tronul usurpat al lui Zeus, Domnul Războiului ticiuia planuri de răzbunare. Fusese călăuzit de visuri de dominație universală și savurase deja momentul victoriei. Însă acea victorie și acele visuri ii fuseseră refuzate. Si ultimul afront era mai amar decât veninul.

În mijlocul templului sacru, Flacăra de Aur își răsfrângea lumina slabă asupra statuilor ce o înconjurau. Opt statui. Opt simulacre nemîșcate care într-o vreme fuseseră zei, asemenea lui. Pe fiecare statuie strălucea o piatră. Fiecare piatră deținea puterile divinității pietrificate pe care fusese încastrată.

Ares își plimbă privirile asupra acvamarinului ce strălucea în centrul tridentului lui Poseidon și asupra ambrei cu puterile Demetrei. Cu o furie veche ce-i cotopea mintea, își concentră atenția asupra mânii simulacrului lui Hefaistos, pe care ar fi trebuit a străluci coralina roșie. Însă piatra zeului focului ajunsese

în mâinile dușmancelor sale. Și ele ar fi trebuit să se afle acolo, cu trupurile nemîscate asemenea celorlalți zei. Dar bătrânele Doamne ale Olimpului îi scăpaseră. Ele erau în continuare libere. Pe Pământ.

– Stăpâne... răsună o voce.

Ares privi pieziș creaatura tremurândă ce îngenunchease la vederea lui. Drakos, slujitorul lui credincios, strângea între ghearele-i șovăitoare peruzeaua lui Hermes pe care i-o încredințase el însuși.

– Îl aduc pe acela pe care l-am făcut să iasă din cea mai întunecată zonă a Olimpului, continuă Drakos cu un aer înfrișcat. Cel care-ți va răzbuna înrângerea, Stăpâne.

Mugetul lui Ares fu atât de înfrișător încât Flacără de Aur pâlpâi, mai slabă ca niciodată, în marea vatră a focului.

– Cum îndrăznești, slujitor nenorocit!

Drakos se încină până ce atinse pământul cu fruntea.

– Iertare, iertare, Stăpâne!

– Tac! Zeul făcu un gest amenințător. Să intre Sicofantul!

În fața tronului prinse contur o ființă plutitoare, înfășurată într-o mantie neagră, cu două scânteie albăstrui în loc de ochi. Se aplecă în fața lui Ares în semn de supunere.

– Poruncește, Stăpâne al Războiului!

– Spirite al întunericului, ai fost chemat ca să mi te supui, spuse Ares. Zeițele care mi-au smuls

victoria au fugit pe Pământ întrupându-se ca muri-toare. Acum trei fete oarecare sunt în posesia inelului lui Hefaistos. Tu vei spăla această rușine. Te vei băga între ele și vei semăna zâzanie.

Ares își roti spada. Arma șuieră foarte aproape de chipul Sicofantului, care rămase impasibil, și făcu bucați tronul asupra căruia se abătu.

– Nu te lăsa înselat de ele. Par a fi trei fetișcane, dar în lăuntrul lor bat inimile și puterile Atenei, Artemidei și Afroditei. Oricât de nepricepute ar fi, și-au păstrat o parte a puterilor.

Spiritul dădu din cap în semn de aprobare.

Domnul Războiului se ridică de pe tronul zeiesc. Se apropie de statui și desprinse rubinul brut din coroana de dafin așezată pe capul pietrificat al lui Dionis. O strălucire roșiatică fulgeră din piatră.

– Cu asta vei ajunge pe Pământ, spuse, înmânându-i Sicofantului cristalul. Și acum du-te și seamănă ura în rândul dușmancelor mele!

Spiritul cu glugă se roti pe loc și dispăru într-un vârtej.

Ares se așeză din nou pe tron. Observă flacără ce slăbea în mod inexorabil. Atâta timp cât nu reușea să-și supună zeițele, trupul lui și întreg Olimp aveau să se consume cu ea. De mult timp simțea cum îi scade puterea, cum i se mistuie forța. Trupul care îñfruntase și învinsese o mie de bătălii îl părăsea. De-acum, ajunsese un spectru.

Dar în curând va triumfa, simțea acest lucru. Îndată ce dușmancele lui vor cădea în capcana Sico-fantului, nu va mai avea piedici. Datorită puterilor lor își va recăpăta forțele și va domina în mod definitiv asupra Olimpului.

Pentru vesnicie.

– A sosit momentul răzbunării, Stăpâne, spuse Drakos iesind în fată. Sicofantul este de neînvins.

— Tu ocupă-te de inelul lui Hefaistos, spuse tăios Ares.

– Nu voi da gres, Stăpâne, nu voi da gres.

– Cu atât mai bine pentru tine. Dacă nu, vei sfârși ca Morfeu.

– Morfeu? tremură slujitorul. El îndrăznise să se opună voinței tale, Stăpâne. Eu nu te voi trăda niciodată. Niciodată!

- Cu toții trădează mai devreme sau mai târziu...
Si acum pleacă!

Drakos se îndepărta în tăcere. Domnul Războiului rămase singur în Dodekatheon.

Într-adevăr, Morfeu. Rezistase celor mai cumplite suferințe, numai să nu se supună. Ultimele lui cuvinte spuneau că o făcea din iubire.

Ares râse disprețitor.

Si la urma urmelor din dragoste pentru cine?

Accident de parcours

- **U**oon Song, întrebările nu îți sunt pe plac?

Hocea cronicătoare a profesoarei Johnson răsună departe în mintea lui Hoon, dar nu-i dădu atenție. Întotdeauna avusese tendința de a se pierde în gândurile ei, dar de când fusese pe Olimp situația se înrăutățise. Totul începuse când ea și cele două prietene ale ei, Sid Madison și Luce Grimaldi, plânseseră niște lacrimi ciudate care se solidificaseră în cristale. Ale lui Hoon deveniseră ametist, ale lui Luce cuart și obsidian cele ale lui Sid.

Fără să dea atenție la ce se întâmpla în jur, Hoon duse instinctiv mâna la cercelul de care atârna ametistul, aruncă o privire spre cuartul de la colierul pe care Luce îl chinuia, în timp ce scria aplecată pe banca de lângă ea, și alergă cu mintea la portcheiul cu obsidian pe care Sid, în cealaltă clasă, îl prinsese, cu siguranță, de gaica de la blugi. Acele pietre devinseră bijuteriile lor preferate și nici una nu se despărțea

niciodată de ele. Deoarece erau simbolurile a ceea ce fuseseră. și a ceea ce mai erau încă.

Trei mari prietene. Dar mai ales trei zeițe.

Luce, cu puterea farmecului ei și a emoțiilor ei: Afrodită.

Sid, cu puterea forței și a curajului ei: Artemis.

Și ea, Hoon, cu puterea minții ei: Atena.

Supraviețuind ultimului război cu Ares pentru domniația asupra Olimpului, zeițele scăpaseră de furia lui bând Anambrozia și renăscuseră ca muri-toare pe Pământ. Reușiseră cu ajutorul lui Morfeu, Domnul Viselor iubit de Atena, care rămăsese în lumea din care proveneau pentru a le păstra amintirile. Dar Ares le descoperise noua identitate și începuse să le vâneze.

Un băiat fără nume, pe care Hoon îl numise Jared, a fost cel care le-a dezvăluit toate acestea. Un băiat care le vorbise prin ecranul televizorului, și apoi pe Olimp prin display-ul celularului ei. Un băiat care trezise în ea un sentiment secret.

Jared...

Hoon era convinsă că Jared era Morfeu întocmai cum ea era Atena. Dar nu era sigură. Dacă ar fi avut dreptate, ar fi însemnat că iubirea dintre Atena și Morfeu depășise meandrele timpului și se transformase în ceea ce simțea ea pentru Jared. Dar dacă s-ar fi înșelat...

Nu știa ce să credă.

Dar nu reușea să nu se gândească la asta.

* * *

– HOON SONG!!! strigătul lui Johnson o aduse la realitate.

– Scuzați-mă, am avut o clipă de neatenție, se justifică ea. Știa foarte bine că fusese neatentă mai mult de o clipă, dar nu era cazul să o arate.

– O clipă? profesoara de literatură își dăduse singură seama. Și o fixa încruntată, cocoțată în spatele catedrei. Te țin sub observație de mai bine de o oră și nici măcar nu te-ai uitat la foaie. Ai răspuns deja la toate întrebările?

– Păi, eu... răspunse Hoon, dându-și brusc seama de dezastru: în timp ce întreaga clasă își ținea respirația, își dădu seama că răspunse la toate întrebările cu o mâzgălitură solitară și oribilă.

– În realitate nu, suspină fata. Mă pregăteam să încep.

Se auzi un murmur de uimire printre colegi. Cineva râse.

– Atunci poate că te va interesa să află că mai sunt cinci minute până la predarea lucrării, șuieră Johnsons, reinstalând tăcerea cu o privire urâtă și rapace. E spre binele tău să te pui pe treabă dacă dorești să ai o notă mai mare decât minus doi. Sau pur și simplu o notă.

Cinci minute? Hoon nu va reuși.

Trase cu ochiul la Luce, așezată în banca de lângă ea în primul rând. Cu siguranță prietena ei credea că va termina la timp și că se va descurca strălucitor